

Doina
Iovănel
Spineanu

Anotimpurile
adolescenței

volumul II
Vampirul din Cetatea de Zăpadă

Doina IOVĂNEL SPINEANU

**ANOTIMPURILE
ADOLESCENȚEI**

Vol. II

Vampirul din Cetatea de Zăpadă

- roman -

Editura Virtual

2010

ISBN(e): 978-606-8281-62-9

978-606-8281-25-4

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Copiilor mei, Horia și Tereza

Motto: " Copilăria e singura vârstă pe care nu o ratezi!"

D.R.Popescu

Salut, gașcă! Ți-a fost dor de mine? Ba bine că nu! Chiar dacă nu vrei să recunoști deschis, știu eu că abia așteptai să te scot din nou "în lume", adică să te las iarăși să-ți faci de cap în paginile albe, și un pic timide, ale cărții mele. Așa că m-am hotărât să nu mai stau cu mâinile în sân și să mă apuc voinicește de treabă. V-am privit prin perdeaua gândurilor mele mai trăsnite (cum ar spune Adina, așa-i?), și am început să vă creionez, puțin câte puțin, să vă dau drumul în "Grădina Adolescenței", ca să vă faceți de cap.

Stați, stați! Nici chiar așa! Nu dați năvală toți deodată, pentru că nu am decât două mâini și o biată minte, cam ostenită de atâția spiriduși obraznici, care zburdă mereu, prin ea. Hei, Cosmine, stai blând, că nu te-a chemat încă nimeni să joci rugby cu imaginația mea, care se trezește mai greu decât Sorana, când visează cățeluși albi și pufoși. Hai, hai, că, încet-încet, învățați să vă purtați frumos, când scoateți nasul dintre literele zglobii, nu-i așa copii?! Scuze, dar versurile se țin de mine ca scaiul, uneori; voi însă nu vă supărați, *pentru* că la o gașcă adevărată, ele se potrivesc precum o mânășă de box pe o mână de prințesă.

Uite, m-am luat cu vorba și l-am uitat pe Radu la ușă! Intră, intră, Răducule dragă, că nici pe poștaș nu-l las să aștepte atât! Ei, haide, nu mai roși așa, că doar nu ești ou de Paști! Și, apoi, ne cunoaștem destul de bine, după atâtea peripeții petrecute împreună... Cum, care peripeții? Nu te mai da naiv. că nu ține! Ai uitat de prietenul tău, Chiorul? Ei, vezi? Te-ai făcut verde acum, deci n-ai uitat! Ba, aș putea spune că e al naibii de proaspătă amintirea asta (la fel ca emigranții ăia, ajunși în tribul canibalilor). Haide, haide, ce ai înlemnit în prag? Fă-i loc și lui Tudor, să intre, că nu-i prea place omului singurătatea, de când s-a fâțâit pe pietroaiile ălea paranormale, gen Stonehenge. Bravo, Tudorele! Am auzit că, de când cu povestea asta, ai un succes nebun la fetele de a VII-a; o domnișoară ți-a zis chiar că ești... "superb" (mai ții minte?!). Nu, nu râd deloc, fiindcă acum poți, oricând, să urci pe podiumul lui Versace, ori să-l "dublezi" pe Superman, când are guturai.

Plimbă-ți fizicul mai la dreapta, te rog, că bietul Horia a obosit de când încearcă să pășească, și el, în "Căsuța poveștilor". Ce, v-am jignit cumva, fiindcă voi nu mai sunteți de povești? Păi, sigur, cu atâta Internet pe cap de locuitor (sau de utilizator, ziceți voi), o să vi se rupă creanga (adică Serverul) de sub picioare, și-o să vă treziți drept în realitatea inocentă a basmelor; și, atunci, cum o să vă apărați teritoriul de vreun zmeu nepoftit, decât zicându-i: "Vrei în Mirc-uri să ne tăiem, sau în Chat-uri să ne lovim?"

Monica, nu te mai ascunde după deget, fiindcă voi doi, adică tu și Cosmin, sunteți așa la așa ceva (adică la taclale pe Chat); păi, da, ce mai înseamnă timpul și banii, când ești într-o conversație a-ntâia, chiar dacă intri în conflict cu mama, cu tata, cu bunicul și bunica (la pătrat), cu fratele mai mare, cu fratele mai mic, cu mătușa, cu verișorii vecinilor, cu mama..."Stai, oprește-te, că pe asta ai mai înșirat-o pe listă, o dată, scriitoare uitucă!" Ei, și ce dacă am mai spus-o?

Căci, cu ea, poți intra în conflict de mai multe ori... ba, aș reformula: de cele mai multe ori, nu? Ea e veșnic nemulțumită de ceva și te ceartă, te tot ceartă, de parcă ar fi stăpână pe sacul ăla plin cu "noduri în papură"; adică, știu eu bine, chiar dacă nu ai făcut cine știe ce, tot găsește ea o chichiță, cât de mică, să te ia la rost; am dreptate, Sorana? Bine, știam că am, chiar dacă n-ai fi sărit tu în sus, de bucurie...Dar, de ce or întârzia, chiar atât, Ema și vară-sa, Eliza? Aha, înțeleg! S-au dus la "Gara Vacanțelor", să-i aștepte pe Răzvan și pe Dragoș, ca să nu se rătăcească, sărăcuții de ei, că tare sunt neajutorați! Și, dacă-i întâlnește, cumva, vreo vrăjitoare rea și urâtă (semnalmente: înaltă, suplă, coordonate 90-60-90, ochi albaștri, plete lungi, blonde, silicoane și alte ingrediente), nu le face ea, oare, de petrecanie? Nu, nu pot fi lăsați așa, de izbeliște, niște băiețași cuminiți, ca ei, care pot cădea oricând în capcanele înșelătoare ale vieții. Aaa, iată-i că apar toți patru! Hello, hello, hello! Răzvine și Dragoș, puișorii mamei, bine că vă văd întregi, nedevorați de gheonoaiele gen Claudia Schiffer! Cu paznici ca Ema și Eliza, nici nu mă mir că ați ajuns nevătămați aici...

Așaaa! Acum sunteți toți, nu? Unu, doi, trei...Gata, nu vă mai număr, că iar o să faceți vreo aluzie răutăcioasă la mintea mea, care se plimbă cu rolele către vale. Oricum, eu mă bucur că suntem din nou împreună, chiar dacă m-am plimbat cam mult, de la ultima noastră întâlnire. Ce ți-e și cu rolele astea! Te duc unde nici nu ai visa, ca gândul și ca vântul. Hai, puneți-vă și voi aripi la picioare, și...la drum! Cum, unde? Acolo unde va dori imaginația mea să ne ducă pe toți: în aventură, în necunoscut, între întâmplările și glumele de fiecare zi, între amintirile din vacanța trecută; dar, în primul rând, între prieteni vechi și noi, care vă așteaptă mereu, cu drag! (Cam lungă introducerea, nu? Așa vă trebuie, că m-ați cam uitat! De acum, să vedeți ce vă așteaptă!)

Ecourile vacanței trecute nu s-au stins încă multă vreme, în inimile celor șapte prieteni; ba, chiar, și în inimile lui Răzvan și Dragoș, care erau doar niște participanți "în afara concursului", la festivalul peripețiilor ce colorau viața, uneori anostă, a unor elevi conștincioși și plini de intenții bune. După ce anul școlar începuse, ore, zile, săptămâni în șir, nu s-a mai vorbit aproape de nimic altceva, decât despre aventurile din sânul pădurilor de pe "muntele fermecat", despre pitoreștile personaje întâlnite acolo și despre dorința de a mai petrece multe vacanțe asemenea celei trecute. Nici unul nu se gândise vreodată că vor avea prilejul să trăiască asemenea clipe de neuitat și să cunoască o lume atât de pestriță: bandiți fioroși, bătrâni cu inimă de spiriduși, copiii ciudați, cu minți

savante, căței cu suflet de om...povești și întâmplări incredibile, dar adevărate - într-un cuvânt, o lume în care realul și imaginarul se hotărâseră să facă, împreună, casă bună.

Dar, parcă, nu-mi vine să mai stau în tărâmul amintirilor, prea mult, și să mă tot gândesc la ce a fost; voi intra, chiar acum, în prezentul clocotitor, amețitor, unde liniștea domnilor profesori este devorată, cât ai zice "pește", adică în cercul magic, amețitor, al iubitei voastre clase. Și, ce-mi văd ochii, oare? Nu pot să-mi vin în fire! Să fie adevăr, sau doar o amăgire?! Cosmin stă liniștit și meditează; Radu își netezește chica și... meditează; Tudor se uită în gol, a nedumerire eternă, și...cugetă (na, că te-am păcălit! Credeai că spun, iarăși, "meditează", nu-i așa?); Horia urmărește zborul unei păsări inexistente, pe tavanul clasei, și gândește profund (ha, ha, ha!). Fetele - Sorana, Adina, Monica, Ema (dacă ați uitat, cumva, cum le cheamă), își privesc intens unghiile frumos lăcuite, genunchii, pantofii, apoi, parchetul lustruit ca oglinda, în care însă nu găsesc răspunsurile dorite; își întorc ochii spre tabla neagră și rău prevestitoare, și...meditează (de data asta m-ați prins; n-am mai găsit un alt cuvânt, mai potrivit). "Păi ce, - o să-mi spuneți - te-ai hotărât să râzi de noi? Chiar o clasă întreagă să mediteze așa de profund, de parcă ar fi devenit toți elevii, peste noapte, cugetători de profesie? Ei, uite că nu te credem! Vor fi avut Hegel și Kant destui urmași, dar nu cred să se fi adunat toți între pereții ăștia..." Ba, mai știi? Atâta liniște îți dă de bănuț și începi să te întrebi dacă, nu cumva, ai nimerit în alt loc, sau, chiar, în alt univers (adică, vreunul paralel, ori perpendicular, ori oblic - fiindcă tot suntem, după cum veți vedea, la o oră de matematică). Ahaa, asta era taina! Ce greu mi-a fost să dibuiesc miezul problemei! Adică, abia veniți din vacanța "fără frontiere", prietenii noștri nimeriseră în mijlocul unei jungle de vectori, radicali, probabilități și cotangente, care nu le făceau deloc viața ușoară; abia picați de pe valurile dulci ale timpului liber, pătrundeau cu greu în hățiturile cifrelor și semnelor amenințătoare. Asta nu însemna că uitaseră materia studiată (doar v-am spus că erau, toți, elevi deștepți!), ori că nu le-ar fi plăcut ora de matematică (ba, chiar, profa era foarte apropiată de ei și-i făcuse să iubească "știința asta, cam prea exactă", după cum spunea....da, ați ghicit: Cosmin). Dar, prea era bruscă, abruptă, ascuțită (sau cum mai vreți să-i spuneți), această trecere de la soare și joc, la refrenul: "Extrageți rădăcina pătrată, adormiților!" Desigur, copiii visau la niște rădăcini, dar la cele ale codrilor seculari, prin care hălăduiseră (și care nu erau deloc pătrate, ci pline de sevă și răcoare).

Tocmai de aceea, drumul de întoarcere era foarte lung și anevoios, și însoțit de o profundă cugetare. Oricum, ora de matematică era "ora de vârf, a inteligenței colective, exacerbată până la nivelul de geniu", spunea Horia, privind-și colegii, cum își frământau mințile încă umbrite de cărările vacanței. Mulți își mai doreau, și acum, liniștea, din susurul izvoarelor și din ciripitul păsărilor, care domnise în acel rai verde, pentru care i-ar fi invidiat și Robinson Crusoe. Pe lângă lumea asta fermecată, radicalii și probabilitățile păreau arme chimice, zău așa! Un glas, puțin ironic, îi trezi din reverie:

- Ei, ați terminat?! Eu aş spune că, la cât de simplu a fost subiectul dat, trebuia să fi terminat de mult timp! - zâmbi "subțire" profesoara, înțelegându-le toate dilemele și suferințele. La ce concluzie au ajuns circuitele voastre integrate, puse să funcționeze la maximum de eficiență?

- Nici Hamlet nu s-a străduit atât, să afle răspunsul la dilema sa existențială! Of, acum înțeleg de ce m-am trezit atât de prost dispus, azi-dimineață! - mormăi Tudor, cu nasul în caiet.

- Păi da, norii negri prevesteau furtuna! - nu se putu abține să chicotească Radu, care învinsese în bătălia cu trupele de cifre androide și, acum, putea râsufla liniștit.

- Ce este, cu atâta veselie în colțul acela? - se întoarse iute profesoara, spre banca în care cei doi se tot foiau. Luați exemplu de la colegii voștri, care sunt atât de liniștiți! Ce mai încoace-încolo, sunteți buni de pus la rană,...ca să nu se mai vindece omul niciodată! - glumi ea, pentru a mai destinde un pic atmosfera, ce începea să fie cam prea gravă și încărcată de oftaturile tot mai dese (unele, de ușurare, altele, de năduf mare).

Și eu sunt de aceeași părere, cu scumpa voastră profă, adică: sunteți niște copii deștepți, plini de inițiative neașteptate, săritori- nevoie mare!, altruști, respectuoși, cu multe idei geniale (trăsnete, vreau să zic) și...mă opresc aici, cu laudele, nu?! Fiindcă, altfel, s-ar putea să le luați prea în serios și să uitați că, puțintel, sunteți și creația mea, nu-i așa?! Și, una-două, eu pot să vă tachinez și chiar să vă critic! Citiți bine ce am scris despre voi, mai sus, fiindcă, gata!, de aici înainte nu o să vă mai laud! Vă las pe voi să arătați ce puteți!

Dacă ați uitat cumva, vă amintesc eu unde suntem: la ora de matematică, chiar în clasa amicilor noștri, iubitori de senzații tari (desigur, nu dintre cele pe care le puteau gusta la o lecție despre extragerea rădăcinii pătrate, dintr-un deșert de nisipuri mișcătoare). Frumoasele fete terminaseră studiul intitulat, cam neinspirat: "Efectul privirilor fixe, asupra parchetului lustruit" și, în sfârșit, se hotărâseră să-și arunce ochii și pe ne semnificativa hârtie albă, unde așteptau cuminiți câteva întrebări, cu creștetele ciufulite a mirare. Nu că le-ar fi fost foarte greu să se descurce printre ițele șagalnicelor formule algebrice, dar prea erau toate astea la șapte poște de parfumul zilelor de vacanță. Și, cum timpul se scursese neîndurător (în ciuda încercărilor bietelor minți înfierbântate, de a-l hipnotiza și a-l ține pe loc), codanele noastre se hotărâră "să ia taurul de coarne" și să-și termine testul la matematică. Când băieții le văzură că încep să-și acopere caietele cu "gângăniile", mărunțele și rele tare, care lor le mai zburau, încă haotic, prin cap, se apucară, înciudați parcă, de scris. Acum se luaseră la întrecere, încercând să bată recordul celor mai isteți matematicieni. Nu reușiră chiar așa o performanță, dar se descurcară totuși onorabil...- în sensul că, la final, nici unul nu rămase "de căruță". Complet, ori parțial, problemele se rezolvaseră, la fiecare, parcă de la sine - s-ar zice! În realitate, prietenii noștri își mobilizară toate forțele și cunoștințele, rămase de anul trecut, pentru a ieși la liman, oarecum uscați și curați!

- Uf, parcă m-am născut a doua oară, atât de greu mi-am făcut loc în lumea asta, reală și atât de crudă! - oftă Tudor, când auzi clopoțelul ce anunța recreația.

Profesoara, cu lucrările așezate frumos lângă catalog, își tăia cărare spre ieșire, printre copiii care începuseră să se foiască deja, prin clasă, nerăbdători să vadă cum rezolvaseră ceilalți problemele.

- Da, zău, Tudore, parcă și arăți ca și când te-ai fi născut a doua oară, așa de asudat ești! - râse ea, auzind oftatul bietului Tedy. Acesta roși tot și se prefăcu foarte preocupat să-și caute ceva prin bancă.

- Nu-l luați în seamă, doamna profesoară, că vrea doar să vă impresioneze și să-i dați un punct în plus, pentru efortul suprem pe care l-a depus ca "să dea gata" testul! - nu putu să-și țină gura Adina.

- Da, văd! Dar, se pare, că testul l-a dat gata pe el...- mai zise profesoara, ieșind pe ușă.

- Cum să tacă ea, măcar o dată?! - sări Tudor, roșu la față, ca un rac. Și, de ce te-ar fi deranjat pe tine, dacă eu luam un punct în plus, pentru stres și "condiții improprii de muncă"? Nu știi că eu suport mai greu căldura, iar glandele mele sudoripare lucrează normă dublă?

- Știi, știi! Doar la ora de matematică ți se întâmplă asta! - nu avu liniște, din nou, gura Adinei.

Doar ea părea dornică să fie combativă, în acele momente, ceilalți fiind aproape la fel de storși de puteri, ca și Tudor, și asistând impasibili la schimbul de "amabilități" dintre cei doi. Chiar și Tudor, sătul de atâta vorbărie fără sens, dădu a lehamite din mână și se întoarse spre Radu.

- Răducule, hai să ne răcorim cu o Cola, că ființa asta, de metal inoxidabil, parcă se hrănește cu radicali și constante...- arătă el spre Adina, care-l privea încruntată. Uite, acum a început să mă doară și capul...și, n-ar fi exclus, să ne trezim și la geografie cu un test.

- Taci din gură și bate în lemn! - zise repede Radu - că mie mi-ajunge o "bucurie" din asta, pe o zi așa de îmbietoare la plimbări prin parcuri și...

- ...prin munți! - îi luă Monica vorba din gură. Sunt sigură că te gândeai exact acolo unde mă gândeam și eu.

- Crezi că noi nu suferim ca și tine, din cauza schimbării bruște, de decor și de atmosferă? - o repezi Cosmin. Nu ne mai aminti de locurile ălea, că, acum, mă urc în autobuzul cel prăfuit, chit că pot da iarăși de vreo lele care a mâncat ceapă și vrea să converseze cu tot dinadinsul!

- Gata cu văicărelile! Am căzut cu toții de acord asupra unui lucru: suferim de "depresie postmontană" și trebuie să ne dregem cumva! - râse Sorana.

- Hai să dăm o fugă, după-amiază, până la "ruine"; cu rolele și bicicletele, desigur, ca să mai uităm, un pic, de grijile astea... copleșitoare! Dar, deocamdată, capul sus, că vine ora de geografie și s-ar putea ca Tudor să fi ghicit intențiile drăgălașe ale profei.

- Tes-tul! - silabisiră toți, înveselindu-se deodată.

- Vedeți? Dacă nu luăm prea în serios, ori în sens dramatic, întoarcerea la vechile îndeletniciri de școlari sânguincioși, parcă nu ni se mai pare situația asta, atât de albastră! - îi îmbărbătă Horia.

- Ai fi putut să spui, foarte bine, și "atât de neagră", moderatule! - îl completează, cu năduf în glas, Cosmin.

(Se pare că lui îi era cel mai greu să se despartă de vacanță și de desfătările ei!).

- Și, cel mai important este că nu ne-am pierdut, încă, simțul umorului! - zise Ema, care era mai veselă decât ceilalți, fiindcă își adusese un pisoi, de la țară, și avea, în el, un tovarăș de joacă tare năzdrăvan; nebunaticul pufos o înveselea mereu, atunci când se rostogolea în prăpastia melancoliei.

- Iar, dacă te gândești bine, nici nu știi când va trece timpul și o să ne trezim, deja, în vacanța de iarnă! - se strâmbă, a zeflemea, Adina. Singurul necaz este că ne aflăm abia în prima zi de școală. Hi, hi, hi! - râse ea, ca un drăcușor tare simpatic.

- Păi, sigur, puteai tu să ne lași o porțiță pentru evadare în lumea viselor?! Orice ai face, ori ai zice, tot ne pui bețe în roate la voia-bună! Eu abia așteptam să evaderez din tărâmul ăsta, al îndoielilor și al cărărilor nesigure, pline de capcane și hățișuri, adică...al școlii, după cum, desigur, ai înțeles; iar acum mi-ai stricat toată bucuria juvenilă a libertății! - o repezi Cosmin, care se proțăpise în spatele ei, cu un uriaș hot-dog în mână.

- Vezi că mănânci un "cățel fierbinte" și s-ar putea să te muște de nas! - se întoarce ea spre cel în cauză. Eu nu vă pun bețe în roate la nimic, doar vă trezesc la realitatea imediată și nu chiar atât de roz, așa cum ați vrea voi s-o vedeți.

- Aveți amândoi dreptate, flecare în felul său! - intră și Sorana în vorbă. Adică, nu trebuie să fim nici total demoralizați, dar nici în al nouălea cer, uitând de lucrul cel mai important... - lăsă ea niște punctișoare șugubețe, care să stea în locul cuvântului - cheie pentru semnificația acestui an școlar.

- Aha...vai, ce subtilă ești, Sorănico, dragă! - se strâmbă Radu, ce mai sorbea, încă, zgomotos, din paiul înfipt în paharul cu băutura dulce și acidulată. Ai impresia că poate careva să uite, și pentru o clipă măcar, că la sfârșitul anului ne așteaptă un examen?!

- Hai, gata, terminați cu prostiile astea, că mi-ați făcut capul pântec de corabie piraterească...ori de caic turcesc, că numai ălea erau pline de atâtea zdrăngăne de metal prețios, câte am eu acum în el...Uite, îmi face mintea: "țiling, țiling, neicursorule, puicursorule!" - precum bietului Agamiță Dandanache. Mai bine, mă gândesc la testul de geografie, decât să mai trângănesc cu voi! - se îndreptă Tudor, hotărât, spre banca lui, trântindu-se ostenit pe scaunul ce scârțâi prelung, amărât că pe el trebuie să se răzbune cel supărat.

"Ce-o avea școlarii aștia cu mine? - se văicări lemnul, pe muțește. Că eu nu le dau nici teste, nu-i trimit nici la examene; doar stau aici și-i ajut să se odihnească...și le fac viața mai ușoară...și-i sprijin de câte ori vor...Nu-i așa, dragii mei?!"

Locul numit "La ruine" nu era, cum s-ar crede, un fel de "ultimă frontieră", adică un spațiu înfiorător, cu fantome și corbi rotindu-se macabru, sub un cer înnorat. Dimpotrivă, era un rai romantic, plin de verdeață, de o frumusețe aproape magică, misterioasă, dar și plin de mișcare și de viață, căci o grămadă de adolescenți preferau aleile parcului pentru a se plimba cu rolele. cu bicicletele, sau, pur și simplu, pentru a se sătura de răcoare, aer curat și liniște "verde"; nu mai vorbesc despre îndrăgostiții sau despre bătrâneii osteniți, care găseau, pe băncile aceluia parc, intimitatea mult dorită, ascunși după tufișurile bogate. Joaca celor mai mici nu-i deranja, căci se obișnuiseră cu ea, încât, cel mai adesea, ie înviora spiritul și-i înveselea.

De obicei, gașca se întrunea în fața Școlii generale nr. 2 sau a Casei Tineretului, locurile de întâlnire a mai multor tineri din oraș; apoi porneau "in corpore" spre câte un punct stabilit mai dinainte, ori chiar acolo, "la botul calului", cum s-ar spune.

Acum se îndreptau spre parcul cu pricina (deși mai erau destule spații verzi, în orașul lor, supranumit "al florilor", ei tot pe ăsta îl preferau). Îmbrăcați lejer, în culori, care mai de care, mai vioaie (ca să nu le spunem altfel), copiii încinseseră deja o întrecere, pe trotuarul larg și nu prea circulat la ora aceea. Sorana, Ema și Monica, precum un grațios roi de libelule, alunecau pe rolele strălucitoare, iar Adina pedala voinicește, pe bicicleta ei cea nouă.

Băieții aveau și ei biciclete, căci rolele li se păreau prea copilărești, iar ei depășiseră demult vremea bucuriilor puștimii. În urma tuturor, alerga, "de mama focului", cu limba scoasă de-un cot și coada fluturând în vânt, cățelul Monicăi, vestitul Fox Deparatox (așa-i spusese Cosmin, legându-se de asemănarea sa cu o vulpe cam ciufulită, și așa-i rămăsese numele, deși, "la botez", simpaticul cățel primise un nume mai normal pentru rasa lui: Grivei). Pe strada largă, unde circulația mașinilor era interzisă, (tocmai pentru că respectiva stradă trecea pe lângă mai multe școli și, prin urmare, era traseul urmat de cei mai mulți elevi), viermuiala picioarelor motorizate era în toi. Foarte rar vedeai pe vreo câțiva stând pe bănci, alături de cei care își făceau siesta la umbra binefăcătoare.

- Cosmine, să te oprești la capătul străzii, să ne aștepți și pe noi! - strigă Radu, către cel aflat în fruntea convoiului.

Îi căzuse lanțul de la bicicletă și acum se căznea să-l pună la loc. Era necăjit că rămăsese în urmă, fiindcă tare i-ar fi plăcut să-l întrecă pe forțosul Cosmin, măcar o dată. Fetele se opriră din goană, executară un cerc larg și se întoarseră spre cel aflat la ananghie.

- Lasă-i să se ducă înainte, treaba lor, dacă nu vor să ne aștepte! Uite, noi stăm cu tine până termini...- rosti Monica, încercând chiar să-l ajute pe Radu.